

Floare albastra de Mihai Eminescu - comentariu literar

Poezia este una din creatiile "cheie" ale eroticii eminesciene, oferind posibilitatea de intelegere a modului in care poetul a asimilat influentele romantismului. "Floare albastra" depaseste tema dragostei, evocand conditia creatorului, absolutul. Ca specie literara, poezia este o egloga (idila cu dialog).

Poemul se structureaza pe doua planuri, si anume: ideea cunoasterii absolute (cuprinsa in primele trei strofe) si aceea a cunoasterii terestre (strofele 5-13). Cele doua ipostaze sunt despartite de reflectiile poetului din strofa a IV-a, care anticipeaza ideea din final: "Totusi... este trist in lume".

In primele trei strofe apare domeniul cunoasterii, de la geneza ("intunecata mare") pana la un intreg univers de cultura ("campaile Asice") si creatie ("piramidele-n-vechite"). Cea de-a treia strofa sugereaza izolarea acestui vast spirit care nu isi poate realiza idealurile in lumea telurica. Reflectiile din strofa a 4-a presupun consimtamentul vremelnic al poetului la chemarea iubirii: "eu am ras, n-am zis nimica". Concluzia este, in final, raportata la intreaga existenta a poetului: "Si te-ai dus dulce minune / Si-a murit iubirea noastra". Repetitia "Floare-albastra! floare-albastra!" subliniaza intensitatea traiirii, generata de contrastul dintre iluzie si realitate.

In plan terestru, iubita este vicleana, ademenitoare: "Si de-a soarelui caldura / Voi fi rosie ca marul / Mi-oi desface de-aur parul sa-ti astup cu dansul gura". Epitetele "frumoasa", "nebuna", "dulce", cuprinse in versuri exclamative, exprima exuberanta sentimentului, specifica liricii de tinerețe.

Invitatie la iubire se realizeaza intr-un cadru rustic, ce aminteste de pastelurile lui Alecsandri, dar si de "Sara pe deal" sau "Dorinta".

Limbajul este direct si familiar, conferind poeziei un ton sagalnic, intim: "Cui ce-i pasa ca-mi esti drag?", "S-apoi cine treaba are?". Pornind de la forme populare: "Mi-oi desface", "Sa-ti astup", se ajunge la efecte de ordin artistic rafinat, ca in inversiunile: "de-aur parul", "albastra-mi dulce floare".

Epitetele di planul traiirii terestre sunt ornante: "prapastie mareata", "bolta cea senina", "trestia cea lina". Cuvantul "dulce" ("dulce netezindu-mi parul", "dulci ca florile ascunse", "dulce floare", "dulce minune") isi schimba valoarea stilistica si gramaticala, fiind, pe rand, adverb sau adjectiv. Trairea si taina traiirii duc la versul nostalgic "Si te-ai dus dulce minune". Sentimentul se contureaza in epitetul cu rol de simbol "dulce minune", apropierea de fiinta iubita este egala cu miracolul, epitetul devine metafora.

Folosirea verbelor si a pronumelor in forma populara ("nu cata", "apucand spre sat", "grija noastra n-aib-o nime") sugereaza eternitatea sentimentului iubirii, ce se consuma intr-un spatiu rustic.

De la Novalis pare sa fi luat Eminescu "floarea albastra" ce apare ca simbol al iubirii si al nostalgiei infinitului, transformand-o in metafora pentru viata, infinit si dorinte dezvaluite cu vraja.